

af, at der ydes Tillægsjord, vilde det blive et underligt Sammensurium, om der blev to forskellige Ejendomsforhold paa et saadant lille Brug. Men jeg har selv været med til at lave en saadan Ordning, at der kan gives Tillægsjord, og det kan der sandelig ogsaa efter den anden Ordning, og jeg vil antage, at det alligevel er det mest tiltalende, at det blev samme Besiddelsesform for hele Ejendommen.

Jeg er ganske uenig med det ærede Medlem Hr. Ulrich, naar han vedblivende staar paa det Standpunkt, at han fuldstændig vil udelukke Loven af 4. Oktober 1919 fra Anvendelse i de sønderjydske Landsdele. Jeg er personlig — det har jeg ikke lagt Skjul paa — af den Opfattelse, at det er en uheldig Brugsform, der dér er indført. Paa samme Tid, som det er lykkedes Lovgivningsmagten at afløse det private Fæsteforhold, indføres der nu — vi har det ærede Medlem Hr. Bordings Ord derfor — et offentligt Fæsteforhold. Det er ikke det samme, som det har været før, men i sin Virkning, i den erhvervsmæssige Side af Sagen, med Hensyn til den Tillid, hvormed den enkelte Bruger tør sætte sit Arbejde, sin Kapital i Jorden, vil det have den samme Virkning som det gamle Fæsteforhold. Ihvorvel jeg altsaa ikke lægger Skjul paa, at jeg tror, at det er overordentlig uheldigt, at man nu vil indføre offentligt Fæste; efter at vi er kommet af med det private, ønsker jeg dog ikke i mindste Maade at argumentere for mit Standpunkt, saaledes at jeg siger til de unge i Sønderjylland: Loven af 4. Oktober 1919 maa I ikke bruge. Tværtimod. Jeg ønsker til Trods for, at jeg altsaa i selve Sagen er enig med det ærede Medlem, at der skal siges til de unge i Sønderjylland: Vælg selv, I har selv Ansvaret, I kommer selv til at lide under det, hvis I tager fejl. I kan selv afgøre, hvilken Lov I vil bruge. Og de, der nu er saa sikre paa, at Loven af 4. Oktober 1919 er bedst, har Adgang til at paavirke dem i saa høj Grad som muligt.

Det ærede Medlem Hr. Ulrich sagde, at det stod ikke i Lovforslaget, at der var frit Valg. Det indrømmer jeg. Men jeg har her givet Udtryk for, hvad Mening en er, og hvis det ærede Medlem skulde ønske Lovforslaget affattet saaledes, at det ogsaa fandt Udtryk i dets Paragraffer, skal en saadan Bestræbelse ikke møde Modstand fra min Side.

Det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen udtalte, at her var Tale om at give en Undtagelsesstilling for Sønderjylland. Jeg har allerede bemærket, at jeg ikke kan se, der er Tale om at give en Undtagelsesstilling for Sønderjyllands Vedkommende. Hvis der

var Len i Sønderjylland, der kom til Udstykning, vilde de komme til Udstykning efter de gældende Regler, og naar der bliver Tale om Præstegaardsjord — det er jo et Forhold, der afgøres ved en anden Lov —, saa er det givet, at i det Omfang, der kommer Præstegaardsjord til Udstykning, vil Udstykningen ske efter den her i Landet gældende Lov. Men det, at der her i et enkelt Amt kommer et saa stort Antal Domæner til Udstykning, har ikke været forudset, den Gang man vedtog Loven af 4. Oktober 1919. Det er et Tilfælde, at der her er saa megen Statsjord, og det er Statsjord af meget ny Oprindelse, der har sin særlige Forhistorie — som vi ogsaa nu har hørt. Det forekommer mig derfor, det er fuldkommen rimeligt, at Rigsdagen tager sig god Tid til at overveje, hvad man vil gøre i dette Tilfælde, der altsaa ikke er det samme, som der blev lovgivet om, da man gav Regler med Hensyn til Jord fra Len og Stamhuse samt Præstegaardsjorder i det gamle Kongerige.

Det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen sagde, at Loven af 4. Oktober 1919 ikke havde noget som helst med Preussersystem at gøre, og heri vil jeg give det ærede Medlem Ret; Fæsteforholdet er endog ældgammelt her i Landet, det kan godt siges at være en gammel dansk Foreteelse, saa jeg ser ikke, at man med nogen Ret kan sige, at Loven af 4. Oktober 1919 har noget at gøre med det, som vi forstaar ved Preussersystem. Derimod forekommer det mig, at det Standpunkt, at man ikke tør overlade til den Befolkning, som skal nyde godt af Loven, selv at vælge, har noget med det gamle Preussersystem at gøre. Der stikker i hvert Fald noget frem, som ikke tiltaler mig; og det er jo ogsaa det, der skiller os i denne Sag. Jeg stiller mig ikke paa det Standpunkt, at jeg siger den ene Lov skal benyttes og den anden udelukkes, men jeg foreslaar Rigsdagen: Lad os nu hver især beholde vore Meninger, men lad os overlade til dem, der skal bruge Lovene og gaa ind i de nye Hjem, hvad de vil foretrække.

Det ærede Medlem Hr. Pinholt, der altid med stor Forkærlighed omtaler de Principper, som er nedlagt i Loven af 4. Oktober 1919, og tror, der her er gjort en Opfindelse, som skal faa stor Betydning for det danske Landbrugs Udvikling, anvendte en hel Del Ord paa at bevise, ikke at det var noget bedre, det hørte jeg ikke noget om, men at det var det samme, og der var de samme Ulemper i begge Tilfælde. Jeg skal til det ærede Medlem Hr. Pinholt sige, at selv om han holder den Tale nok saa mange